

πανούκλα

πανούκλα, η, ουσ. [<μσν. πανούκλα <λατιν. rapuncula (= παρωτίδες) <rapus (= οίδημα)], η πανώλη· γυναίκα πολύ άσχημη και μοχθηρή: «είναι μια πανούκλα αυτή η γυναίκα, Θεός να σε φυλάει!»·

- απ' έξω κούκλα κι από μέσα πανούκλα, βλ. λ. [κούκλα](#)·

- η κούκλα, η μούχλα, η πανούκλα (και το κακό συναπάντημα), βλ. λ. [κούκλα](#)·

- πανούκλα να σε βρει! ή πανούκλα να σε πιάσει! ή πανούκλα να σε φάει! είδος κατάρας με την έννοια να σε βρει μεγάλο κακό: «πανούκλα να σε πιάσει, παλιόπαιδο, αν ξαναπειράξεις την κόρη μου!»·

- σαν πεθάνω από συνάχι, φάσκελα να 'χ' η πανούκλα, βλ. λ. [συνάχι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας